

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่าน เป็นการรับสารที่มีความจำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน ดังที่ นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529, หน้า 16) และ ทวี บุตรราช (2537, หน้า 34) ได้กล่าวไว้ สอดคล้องกันว่า ในชีวิตประจำวันคนเราต้องเกี่ยวข้องกับการอ่านอยู่เสมอ ทั้งการอ่านหนังสือ หรือเอกสารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้หรือเหตุการณ์บ้านเมือง เพื่อพักผ่อนและความเพลิดเพลิน ทั้งยังมีสิ่งที่จำเป็นต้องอ่านเพื่อรักษาสติและประโยชน์ของคนอีกมากมาย ดังนั้น บุคคลที่มีความสามารถในการอ่านสูงย่อมมีโอกาสแสวงหาความรู้จากหนังสือและเอกสารดีกว่าบุคคลที่มีความสามารถในการอ่านด้อยกว่า การอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญในการดำรงชีวิต สำหรับการศึกษาเล่าเรียนหรือในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ถ้านักเรียนหรือนักศึกษามีทักษะในการอ่านอย่างดีแล้วการเรียนเรื่องอื่น ๆ ก็จะบังเกิดผลอย่างรวดเร็วกว่า (อุบล เรียงสุวรรณ, 2509, หน้า 31) นอกจากนี้การอ่านยังมีผลต่อการคิด การพูด และการเขียนอีกด้วย ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2516, หน้า 5) กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งที่ช่วยให้มีประสบการณ์กว้างขวาง ใช้ค้นหาความรู้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน ช่วยให้นักเรียนรับความรู้ ความคิดเห็นของผู้อื่นได้ ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านมีทักษะในการอ่าน ย่อมแสวงหาความรู้ได้มากและมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและเขียนได้ดี ซึ่งการที่จะฝึกให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน อันจะส่งผลให้เกิดความคิดที่จะเขียนและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถหรือฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนนั้น จะต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และความคิดที่จะนำไปใช้ในการเขียนได้ดีที่สุด อนงค์ บุญเลิศ (2538, หน้า 3) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การอ่านเป็นกุญแจสำเร็จทางการศึกษาและเป็นอาวุธที่สำคัญในการดำเนินชีวิต บุคคลยิ่งอ่านมาก ยิ่งรู้มาก ความรู้เป็นฐานของความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านจับใจความสำคัญ ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานของการอ่านทุกประเภท ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แวมมยุรา เหมือนนิล (2541, หน้า 17) ที่ว่า การอ่านจับใจความเป็นความเข้าใจ

เรื่องที่อ่านระดับต้น และเป็นพื้นฐานสำคัญมากสำหรับการอ่านระดับสูงต่อไป เช่น ถ้านักเรียนจับใจความเรื่องที่อ่านไม่ได้ คือ ไม่รู้เรื่องก็ยังไม่สามารถอ่านเพื่อวิจารณ์ว่าเรื่องนั้นดีหรือไม่ดีได้เลย ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่ครูหรือผู้เกี่ยวข้อง ในการจัดการศึกษาจะต้องตระหนักและส่งเสริมปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น

จากการจัดการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย และจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือไม่เข้าใจ จับใจความไม่ได้ เกิดความสับสนระหว่างใจความหลักใจความรอง อ่านได้ช้า เกิดความเบื่อหน่าย เป็นเหตุทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังจะเห็นได้จากการสรุปสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการรณรงค์เพื่อการอ่าน และจากรายงานการวิจัยของสมาคมการอ่าน ตลอดจนการประกาศนโยบายอ่านคล่อง เขียนคล่อง ของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติสรุปได้ว่านักเรียนมีทักษะทางการอ่านไม่ดีพอ ซึ่งได้จากการสอนอ่านทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาควรได้รับการปรับปรุงในด้านการจัดการเรียนการสอนให้ดีขึ้น (บันลือ พดกษะวัน, 2532, หน้า 1-2) ปัญหาดังกล่าวยังสอดคล้องกันกับรายงานของ กรมการศึกษานอกโรงเรียน (กล้า สมตระกูล อังไฉ เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช, 2536, หน้า 15) ที่พบว่า นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นจำนวนมาก เมื่อไม่ได้เรียนต่อภายใน 1-2 ปี จะกลายเป็นผู้ไม่รู้หนังสือถึงร้อยละ 20 ขึ้นไป

อย่างไรก็ตาม การที่นักเรียนบางส่วนไม่สามารถใช้ทักษะการอ่านให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนของครู ซึ่ง รัชนี ศรีไพรวรรณ (2529, หน้า 480) ได้แสดงความคิดเห็นว่า พัฒนาการทางการอ่านของเด็กระดับประถมศึกษาและมัศึกษาค่อนข้างช้า เพราะวิธีสอนอ่านไม่ได้พัฒนาทักษะการอ่าน แม้ว่าหลักสูตรจะเปลี่ยนไปแต่การสอนยังคงสอนแบบเดิมอยู่ ดังที่ วรพรรณ สิทธิเลิศ (2538, หน้า 67) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการอ่านยังไม่บรรลุจุดหมายที่วางไว้ ที่เป็นดังนี้เนื่องมาจากผู้สอนขาดความรู้ ความชำนาญ และขาดการนำวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบเดิมที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมน้อยมาก สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือ สภาพบรรยากาศในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดบรรยากาศของความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งตรงกับที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2514, หน้า 73-90) กล่าวว่า ครูยึดตัวครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางแทนที่จะเอานักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน นักเรียนไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ไม่มีโอกาสได้ทำงานค้นคว้าเป็นหมู่เป็นพวก ไม่มีโอกาส

ทำงานร่วมกัน ไม่มีการระดมสมองปรึกษาหารือเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันด้วย จากสภาพดังกล่าว ข่อมเกิดผลกระทบต่อพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์ กล่าวคือ เป็นการเรียนแบบแข่งขัน ขาดความเห็นอกเห็นใจ และขาดปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผู้ที่เรียนอ่อนเกิดความท้อแท้ และหมดกำลังใจที่จะเรียน ประเด็นปัญหาดังกล่าวผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะครูภาษาไทย ควรหาวิธีการเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นอันได้แก่ วิธีสอนและบรรยากาศในชั้นเรียน ถือว่าเป็นตัวแปรสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านให้ดีขึ้นหรือเลวลง

ส่วนทักษะการเขียนนั้น แม้ว่าจะไม่ใช่ทักษะที่สำคัญที่สุด แต่ก็ถือว่าเป็นทักษะที่ยากที่สุดในบรรดา 4 ทักษะ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด ความต้องการและความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบ (นภคกุล จันทร์เพ็ญ, 2535, หน้า 99) นอกจากนี้ ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2528, หน้า 215) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะขั้นสูง เป็นทักษะที่ต้องอาศัยทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อนจึงจะทำให้เขียนได้อย่างมีทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529, หน้า 95) ที่ว่าการเขียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดในการเป็นนักปราชญ์ เพราะการเขียนเป็นผลรวมของการพูด การอ่าน การฟัง และการคิด ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การเขียนนับเป็นทักษะที่ยู่ยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น เพราะเป็นทักษะที่แสดงความรู้ ความคิดจากการอ่าน การฟัง การพูดแล้วถ่ายทอดเป็นตัวอักษร จากงานวิจัยของ พันธุ์ชัย วิหคโต (2538, หน้า 6) พบว่า ปัญหาที่ทำให้ทักษะการเขียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ เกิดจากการขาดหลักการและแนวคิด และได้ให้แนวทางแก้ไขว่า ครูควรหาวิธีการหรือกิจกรรมมาปรับปรุงการเรียนการสอนของนักเรียน จากประสบการณ์ของผู้วิจัยเองก็พบว่า นักเรียนส่วนมากเขียนไม่เป็นเพราะขาดความรู้ความคิดที่จะเขียน ขาดความพร้อมในการฝึกทักษะการเขียน ขาดความคิดริเริ่มและความสามารถในการลำดับความคิดความเข้าใจให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน นักการศึกษาหลายท่านพบว่า ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่ส่งเสริมกันมาก ดังที่ บันลือ พฤกษ์วัน (2535, หน้า 1-2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการอ่านซึ่งเป็นส่วนกลางของทักษะการพูดและการเขียน หากมุ่งพัฒนาการอ่านเป็นส่วนใหญ่แล้ว การพัฒนาในทักษะอื่น ๆ ก็ย่อมได้ผลดีร่วมกันไปด้วย นอกจากนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2531, หน้า 93) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่ส่งเสริมกันมาก กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนมีทักษะการอ่านดี ทั้งสำนวนและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ จะช่วย

ให้ผู้เรียนเข้าใจเลือกคำและเรียบเรียงประโยคในการเขียนของตนได้ดีขึ้น ดังนั้น หากนักเรียนยังประสบปัญหาทางด้านทักษะการอ่านและทักษะการเขียนอยู่ก็อาจจะทำให้ความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนค่อยลงไป ทั้งนี้เนื่องจากทักษะทั้งสองนั้นมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

จากปัญหาที่พบในการสอนอ่านและเขียนดังกล่าว ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือ (Co-op, Co-op) ซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) อีกทั้งเป็นวิธีการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละความสามารถ โดยมีเป้าหมายของกลุ่มร่วมกัน และมีภาระงานที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กันในเชิงบวก ระหว่างสมาชิก ดังที่ สุรศักดิ์ หลาบลามา (2536, หน้า 34) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ความสำเร็จหรือ ความล้มเหลวของกลุ่มอยู่ที่สมาชิกทุกคนต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกทุกคนในกลุ่มจึงต้องพยายามชวนช่วยพัฒนาตนเองและร่วมกันพัฒนาเพื่อนในกลุ่ม วิธีการนี้นอกจากจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นแล้วยังเป็นประโยชน์ด้านสังคมและเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนด้วย ดังนั้น ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างอิสระ มีความรับผิดชอบ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพราะในชีวิตจริงน้อยคนนักที่จะประสบผลสำเร็จด้วยตนเองเพียงลำพังโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น การทำงานที่มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยความคิด ความร่วมมือ การสนับสนุนซึ่งกันและกัน วิธีการฝึกให้นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ครูควรนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อฝึกฝนให้นักเรียนเกิดความรู้ ความชำนาญ ซึ่งผู้เรียนจะนำประโยชน์ เหล่านี้ไปใช้ในการดำรงชีวิตต่อไปในภายภาคหน้า Kagan (อ้างใน Slavin, 1995, p.119-122) ได้อธิบายเทคนิคกลุ่มร่วมมือไว้สรุปได้ดังนี้ นักเรียนในห้องแบ่งเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มย่อยร่วมกันศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยสมาชิกแต่ละคนจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบหลังจากที่สมาชิกแต่ละคนทำงานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จ สมาชิกในกลุ่มจะนำผลงานมารวมกันเป็นกลุ่ม มีการทบทวนเสนออภิปรายในกลุ่มย่อย เพื่อให้ผลงานที่กลุ่มร่วมกันทำงานราบรื่นและต่อเนื่อง นำผลงานของกลุ่มเสนอต่อชั้นเรียน ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน ข้อดีของกลุ่มร่วมมือคือสมาชิกทุกคนมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาของกลุ่มที่มีความหลากหลาย ผู้ที่เรียนช้าจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน ผู้ที่เก่งกว่าจะได้ช่วยเหลือเพื่อนทำให้ตนเองเข้าใจมากขึ้น จึงเป็นวิธีช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540) ในการจัดการเรียนการสอนด้วย

เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) นี้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการอ่านและการเขียนสรุปขั้นตอนสำคัญของการเรียนได้ดังนี้

1. ศึกษาและกำหนดเนื้อหาของเรื่องร่วมกัน
2. แบ่งเรื่องเป็นหัวข้อย่อย/มอบหมายแก่สมาชิก
3. กำหนดบทบาท และอ่าน/ศึกษางานที่ได้รับมอบหมาย
4. กลุ่มนำความรู้/งานของแต่ละคนมาอภิปรายให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน
5. รายงานผลและสรุป
6. ประเมินผล

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการเรียนที่สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ในด้านเนื้อหาและทักษะทางสังคม นักเรียนได้ช่วยกันแก้ปัญหาภาระงานอ่าน นักเรียนจะต้องใช้ภาษาเขียนและพูดเพื่อให้ภาระงานนั้นเสร็จสิ้นไป ต้องฝึกทักษะการคิดเมื่อต้องใช้ความรู้ในด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ ต้องรู้จักการสรุปความ สามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านหรืองานที่ได้รับมอบหมาย ทักษะเหล่านี้ควรนำมาจัดให้อ่านแบบร่วมมือเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งใจที่จะนำเทคนิคกลุ่มร่วมมือมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อแก้ไขปัญหการอ่าน ทั้งยังต้องการศึกษาว่าการใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือนี้จะมีผลต่อการเขียนหรือไม่อย่างไร อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 18 ห้องเรียน 15 โรงเรียน

2. เนื้อหา

คัดเลือกเนื้อหาจากบทความ วารสารและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยพิจารณาความง่าย ให้เหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีสอนโดยใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือ

3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

3.2.2 ความสามารถทางการเขียน

สมมติฐานในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

Co-op Co-op ที่ผู้วิจัยได้นำมาทดลองใช้กับการเรียนการสอนครั้งนี้ ใช้ชื่อภาษาไทยของ เทคนิคนี้ว่า เทคนิคกลุ่มร่วมมือ ตามที่ สุมณฑา พรหมบุญ และคณะ (2540, หน้า 31) ใช้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การอ่าน หมายถึง การอ่านโดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่ การอ่านจับใจความ ดีความ การแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน และแยกข้อเท็จจริงกับ ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

2. เทคนิคกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) หมายถึง การจัดกิจกรรมแบบร่วมมือที่ให้นักเรียนได้เรียนแบบร่วมมือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ 4-6 คน คละกันตามระดับความสามารถ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยกันเรียนรู้โดยมีเป้าหมายของกลุ่มร่วมกัน โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาและกำหนดเนื้อหาของเรื่องร่วมกัน
2. แบ่งเรื่องเป็นหัวข้อย่อย/มอบหมายแก่สมาชิก
3. กำหนดบทบาท และอ่าน/ศึกษางานที่ได้รับมอบหมาย
4. กลุ่มนำความรู้/งานของแต่ละคนมาอภิปรายให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน
5. รายงานผลและสรุป
6. ประเมินผลการเรียนรู้

3. ผลการใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือ หมายถึง คะแนนความสามารถของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความสามารถในการเขียนหลังการทดลองสอนเสร็จแล้ว

4. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนโรงเรียนบ้านเชิงควา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542

5. การเขียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการใช้คำ การเขียนสะกดคำ การผูกประโยค และข้อความที่เป็นเรื่องราวโดยใช้สำนวนภาษาของตนเอง ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยเฉพาะด้านการสอนทักษะการอ่านและการเขียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป
2. เป็นแนวทางสำหรับครูที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนวิชาอื่น ๆ